

פ"ד א אנשי חצר שהיו אוכלין על שלחן אחד וכו'. נראה שאפילו הם חלקים בעיסוק קאמר דליכא אוסרים זה על זה כיון שאוכלין על שלחן אחד וטעמא משום דקיי"ל כרז דאמר מקום פיתא גרים וכיון דמקום פיתא דכולהו היו במקום אחד חשיבי כאנשי בית אחד. ונראה דעל שלחן אחד דנקט רבינו לאו דוקא דלפילו אוכלין על שני שלחנות נמי מאחר דמקום פיתא דכולהו היו בבית אחד חשיבי כאנשי בית אחד: מי

וכן שהי חצרות וכו'. שם (דף ל"ג ע"ב) אחרת כותל שבין שתי חצרות ונפל רב אמר אין מטלטלין בו אלא בארבע אמות ושמואל אמר זה מטלטל עד עיקר מחיצה וזה מטלטל עד עיקר מחיצה וק"ל כשמואל כדליתא בהלכות: נפתח החלון וכו'. דעת רבינו הוא שכתבם החלון כל אחת מותרת לעצמה ואע"פ שהעירוב מונח בלחם מהן ואי אפשר להצר

לעצמה הואיל והותרה מקצת שבת הותרה כולה. וכן שתי חצירות שעירבה זו לעצמה וזו לעצמה ונפל הכותל שביניהן בשבת אלו מותרים לעצמן ומוציאין מביתיהן ומטלטלין עד עיקר המחיצה. ואלו מטלטלין בן עד עיקר המחיצה הואיל והותרה [ז] מקצת שבת הותרה כולה. ואף על פי שנתוספו הדיוורין שהדיוורין הבאין בשבת אינן אוסרין. נפתח החלון ונעשה הפתח בשגנה או שעשו נכרים לדעתן חזרו להיותן. וכן שתי ספינות שהיו קשורות זו בזו ועירבו ונפסקו אסור לטלטל מזו לזו ואפילו היה מוקפות מחיצה. חזרו ונקשרו בשוגג חזרו להיותן:

פרק רביעי

א באנשי חצר שהיו כולם אוכלין על שולחן אחד אף על פי שכל אחד ואחד יש לו בית בפני עצמו אין [ב] צריכין עירוב מפני שהן כאנשי בית אחד. וכשם שאין אשתו של אדם ובני ביתו ועבדיו אוסרין עליו ואינו צריך לערב עמהן כך אלו כאנשי בית אחד הן מפני שהן כולן סומכין על שולחן אחד: ב וכן אם הוצרכו לעשות עירוב עם אנשי חצר אחרת עירוב אחד לכולן ופת אחת בלבד מוליכין לאותו מקום שמערבין עמו. ואם היה העירוב בא אצלן אינן צריכין לערב כמו הבית שמניחין בו העירוב שאינו צריך ליתן את הפת שכל אלו הבתים בבית אחד הן חשובין: ג וכן אנשי חצר שעירבו נעשו כולן בבית אחד. ואם הוצרכו לערב עם חצר שניה כבר אחד בלבד הוא שמוליכין על ידי כולן למקום שמערבין בו. ואם היה העירוב בא אצלן אינן צריכין ליתן פת: ד חמשה שגבו את העירוב להוליכו למקום שמניחין בו העירוב כשהם מוליכין אינן צריכין להוליך ע"י חמשתן אלא כבר אחת שכיון שגבו כולן נעשו כאנשי בית אחד: ה האב ובנו והרב ותלמידו שהן שרויין בחצר אינן צריכין לערב מפני שהן בבית אחד. ואף על פי שפעמים

שניה ליתנו אצל מזו לזו דרך חורין או דרך אויר ע"ג הכותל לא וכשחזר ונפתח החלון חזרו להיתרן להשתמש מזו לזו והאסור מזו לזו כשנסתם החלון למד רבינו מדין הספינות שהביא בסמוך שדין מבואר פרק הזרק (שבת ק"ז) שמינו שם ספינות הקשורות זו בזו מטלטלין מזו לזו ואם אינן קשורות אע"פ שמוקפות אינן מטלטלין מזו לזו ופירשו בגמרא (דף ק"א:) לערב ולטלטל מזו לזו ודקדקו ספינות הקשורות מזו לזו מערבין ומטלטלין מזו לזו ונפסקו נאסרו חזרו ונקשרו בין שוגגין בין מידין בין אומסין בין מוסעין חזרו להיותן הראשון שכל מחיצה שנעשה בשבת בין שוגג בין במזיד שמה מחיצה והקשו והאמר ר"ל לא שנו אלא לזרוק אצל למטלל אסור והירצו כי אחרת דר"ל אומיד אחרת ופירש"י ז"ל משום קנסא וכו' קמני חזרו להיותן הראשון ששוגגין ומוסעין ואומסין. וכו' קמני מידין שמה מחיצה קלי ולזרוק כר"ל ע"כ. ובכאן מבוארים דברי רבינו בדברי הספינה ומהם למד לדין החצרות. ובהשגות כתוב דין החצרות א"ל זה שבט דלעמך לא לריכא למימר אלא אפילו מזו לזו כמו שהיו קודם סתימת ע"כ. ואף דעת הרשב"א ז"ל כן ואמר שאינו דומה לספינות לפי שהספינות כשהתירו ראוייה כל אחת לנוד ממקומה ולהתרחק זו מזו ואסור להוליך מזו לזו שהרי הם כיוצא כרמית מסתפק ביניהם לפיכך אפילו עכשיו שלא זו אינן מטלטלין מזו לזו אלא ח"כ חזרו ונקשרו מה שח"כ בהצרות ע"כ בדריי. ואני אומר שראיית רבינו היא ממה שמאמר אה אינן קשורות אע"פ שמוקפות והוא מפרש מוקפות מחיצה. אבל ראיתי לרש"י ז"ל ולשאר המפרשים שפירשו מוקפות סמוכות וכן חולקין עליו בדין המזיד

פ"ד א אנשי חצר שהיו כולן אוכלים על שלחן אחד חמיר וכו'. זה מבואר פרק הדר (דף ע"ב ע"ג) במשנה בגמרא שם כמו שכתבנו:

- ב וכן אם** לריכין לעשות עירוב וכו'. זה מבואר ג"כ שם (דף פ"ד) דין חמשה הנזכרים ששבתו בערקלין וכו' כמו שהבאר למטה: ואם היה העירוב בא אלא וכו'. גם זה ברור ופשוט במשנה שם (דף ע"ב) וכן כתבו ז"ל והכלל הרי הן כבעל הבית אחד:
- ג וכן אנשי חצר שהיו כולם אוכלים על שולחן אחד אף על פי שכל אחד ואחד יש לו בית בפני עצמו אין [ב] צריכין עירוב מפני שהן כאנשי בית אחד. וכשם שאין אשתו של אדם ובני ביתו ועבדיו אוסרין עליו ואינו צריך לערב עמהן כך אלו כאנשי בית אחד הן מפני שהן כולן סומכין על שולחן אחד: ב וכן אם הוצרכו לעשות עירוב עם אנשי חצר אחרת עירוב אחד לכולן ופת אחת בלבד מוליכין לאותו מקום שמערבין עמו. ואם היה העירוב בא אצלן אינן צריכין לערב כמו הבית שמניחין בו העירוב שאינו צריך ליתן את הפת שכל אלו הבתים בבית אחד הן חשובין: ג וכן אנשי חצר שעירבו נעשו כולן בבית אחד. ואם הוצרכו לערב עם חצר שניה כבר אחד בלבד הוא שמוליכין על ידי כולן למקום שמערבין בו. ואם היה העירוב בא אצלן אינן צריכין ליתן פת: ד חמשה שגבו את העירוב להוליכו למקום שמניחין בו העירוב כשהם מוליכין אינן צריכין להוליך ע"י חמשתן אלא כבר אחת שכיון שגבו כולן נעשו כאנשי בית אחד: ה האב ובנו והרב ותלמידו שהן שרויין בחצר אינן צריכין לערב מפני שהן בבית אחד. ואף על פי שפעמים**
- ה האב ובנו והרב ותלמידו** וכו'. שם בעיה האב ובנו הרב ותלמידו כרבים דמו לו כיחידים דמו לריכין לערב ופסקו האב ובנו הרב ותלמידו בזמן שאין עמם דיוורין הרי הן כיחידים ואין לריכין לערב:

האחים

לחם משנה

אחת מהן מוקפת מחיצה מ"מ ראוייה כל אחת לנוד והיא מפסיק ביניהן. ואם נאמר דמ"ט ה"ה מוקפות מחיצה ר"ל שיש היקף של מחיצה מקיף לשתי הספינות ביחד מ"מ קשה דאם זה ההיקף מקשרן ואל"ל לנוד כל אחת מחציתה היינו קשורות והיו קאמר א"ל אינן קשורות ואם אפשר לנוד ואינו מקשרן הדא קושיא לדוכא וטעמו של הרשב"א במקומו מונח. והיה נראה לומר דל"ן כוונת ה"ה לדחות טעמו של הרשב"א אלא לחת טעם לדברי רבינו דא"ר מדמה חצרות לספינות בדחצירות איכא מחיצות מה שח"כ בספינות לכך כתב שהוא מפרש שמוקפות מחיצות. אבל אין כל זה נראה בהמשך לשון וכו'.

האחים

מגדל עז

חלון ונסתם החלון מהו כלומר שערב הכתים עם החצר דרך הפתח או דרך חלון ונסתם בכפת הפתח או החלון שגמא העירוב כמי שאינו מהו להוציא ולהכניס כל אחד ואחד לעצמו מביחו לאחר המצוקה מי אמרין בעל העירוב ולא יעלעלו מן הכתים המיוחדים לאחר המצוקה א"ל הואיל וכוונת בין השמשות כותל לגמרי וכו' מעיינת בה שפיר וכו' להו הכתים דיוורין הנאכלים בשבת כלומר שגמאם להם רבוי דיוורין מחמת שנסתם הפתח או החלון שלחן שאילו לא נסתמו היו כל הכתים והחצר כרשות אחת וכמו שהקדים רש"י ז"ל פ"א ועשה בכפת הסתימה נחשבה להן דיוורין בש

יד בעל ההלכה שהשכיר מבתי חצרו לאחרים והניח לו כלים או סחורה וכו'. פסק כר' יהודה עירובין (פ"ה:) משום דמפרשי אמוראי למלקיה אלמא הלכתא כוונה וטעמא משום דקים להו דלפרושי מלתא דת"ק אהא ואפילו אי אהא לאפלוגי הא קי"ל הלכה כדברי המיקל בעירוב:

יא שתי הנרות ושי בהם פתחים וכו'. שם (דף ע"ו) בעיא דאופשטא: **יב אחד** מבתי חצר שהיה נוסע וכו'. תוספתא: **יג אחד** מבתי חצר שהיה ביתו וכו'. משנה ב' כ"ד משתתפין (דף פ"ו) המניח את ביתו והלך לשבות בעיר אחרת אחד נכרי ואחד ישראל הרי זה אוסר דברי ר"מ ר' יהודה אומר אינו אוסר ר' יוחנן אומר נכרי אוסר ישראל אינו אוסר שאין דרך ישראל לבא בשבת ר"ש אומר אפילו הניח את ביתו והלך לשבות אצל בתו בלילה העיר אינו אוסר שכבר הסיה. ובגמרא אמר רב הלכה כר"ש דוקא בתו אצל בתו לא כדאמרי אינשי נכח כך כלל עול נכח כך גוריהא פוק ע"כ. ולזה פוסק רבינו כר"ש בדין ישראל ולא חלק בין בתו לבתו לפי שלא אמרו אלא לדבר זהו המניח שדרך בני אדם לשבות אצל בתו מאצל בתו ולעולם אם הסיה לבו אפילו הלך לשבות אצל נכרי אינו אוסר ובשלא הסיה לבו אפילו אצל בתו הרי זה אוסר. ויש מי שפירש שכל שהסיה דעתו אפילו נמך וחזר בלילה שבת אינו אוסר. וכן נראה ששבת הואיל והוארה הותרה. ובדין הנכרי פסק רבינו כר' יוחנן וזכר' דאמר פ' מי שהניחוהו (דף מ"ו:) דר' יוסף ור' יהודה הלכה כר' יוסף אפילו בעירובין וכו"ל דהוה להו ר"מ ורבי יוסף הרי לגבי רבי יהודה בלויסור הנכרי. והוה ליה רבי יהודה יחיד לגביהו. וממ"ש רבינו שהרי אפשר שיבא בשבת נראה דדוקא כשהוא במקום קרוב דהיינו מהלך יום אחד שיכול לבא בשבת הוא שאוסר אצל אס היס רחוק אינו אוסר וכן כתבו ז"ל. ויש פוסקין כר' יהודה ודברי רבינו עיקר:

יד בעל ההלכה שהשכיר מבתי חצרו לאחרים והניח לו כלים או מיני סחורה בכל בית ובית מהן אינן אוסרין עליו הואיל ויש לו תפיסת יד בכל בית מהן נעשו הכל באורחין אצלו. במה דברים אמורים בשבת שם דבר שאסור למלטו בשבת כגון מבל ועששיות. אבל אם נשאר לו בכל בית מהן כלים שמותר למלטן הואיל ואפשר שיוציאם היום ולא ישאר לו שם תפיסת יד הרי אלו אוסרין עליו עד שיערבו: **מזן** האנשי החצר ששכחו ולא עירבו אין מוציאם מבתי חצר ולא מחצר לבתים אבל ממלטין הן כלים ששבתו בחצר בכל החצר ובכל הנחשב עם החצר. ואם היתה שם מרפסת או עליה ועירבו אנשי החצר לעצמן ואנשי המרפסת לעצמן. אנשי המרפסת או אנשי העליה ממלטין כלים ששבתו בבתיהן בכל המרפסת ובכל הנחשב עמה או בכל רוחב העליה ובכל הנחשב עמה. ואנשי החצר ממלטין בכל החצר ובכל הנחשב עמה. וכן אם היה יחיד דר בחצר ויחיד דר בעליה ושכחו ולא עירבו. זה ממלט כל העליה והנחשב עמה וזה ממלט בכל החצר והנחשב עמה: **מזן** כיצד הסלע או תל וכיוצא בו שבתוך החצר אם אינן גבוהין עשרה טפחים הרי אלו נחשבין בין * החצר ובין * המרפסת ושניהן אסורין להוציא שם כלים שבבתים. ואם גבוהין עשרה והיה ביניהן ובין המרפסת פחות מארבעה טפחים הרי אלו נחשבין עם המרפסת שהרי הן שוין לה ובני מרפסת מותרין בהם. ואם היו רחוקין מן המרפסת ארבעה טפחים או יתר על כן אף על פי שגבוהין עשרה הרי אלו בכלל החצר והמרפסת לפי ששניהן אפשר להשתמש בהן על ידי זריקה. לפיכך שניהן אסורין להוציא לשם כלי הבתים עד שיערבו. היתה מצבה רחבה ארבעה טפחים לפני המרפסת אין המרפסת אוסרת

להן והניחוהו בבית האמצעי. אותן השלשה בתים אינן צריכין ליתן את הפת. האמצעי מפני שהניחו בו העירוב והשנים שמצדדיו מפני שכל אחד מהן בית שער לאנשי חצר: **יא שתי** חצרות ושני בתים פתוחין זה לזה ביניהן והביאו אלו עירובין דרך הבית הפתוח להן והניחוהו בבית השני הסמוך לחצר האחרת והביאו אלו עירובין דרך הפתח הסמוך להן והניחוהו בבית האחר. שתיהן לא קנו עירוב. שכל אחד מהן הניח עירובו בבית שער של חצר אחרת: **יב** יאחד מבתי החצר שהיה נוסע אף על פי שאינו יכול לחיות בו ביום הרי זה אוסר על בני החצר עד שיזכו לו בפת ויערבו עליו. וכן קמן אף על פי שאינו יכול לאכול בזית הרי זה אוסר עד שיערבו עליו. אבל האורח אינו אוסר לעולם כמו שבארנו: **יג אחד** מבתי חצר שהניח ביתו והלך ושבת בחצר אחרת אפילו היתה סמוכה לחצירו. אם הסיע מלבו ואין דעתו לחזור לביתו בשבת הרי זה אינו [ז] אוסר עליהן. במה דברים אמורים בישראל אבל עובד כוכבים אפילו הלך לשבות בעיר אחרת אוסר עליהן עד שישכרו ממנו מקומו גשחרי אפשר שיבוא בשבת:

יד בעל ההלכה שהשכיר מבתי חצרו לאחרים והניח לו כלים או מיני סחורה בכל בית ובית מהן אינן אוסרין עליו הואיל ויש לו תפיסת יד בכל בית מהן נעשו הכל באורחין אצלו. במה דברים אמורים בשבת שם דבר שאסור למלטו בשבת כגון מבל ועששיות. אבל אם נשאר לו בכל בית מהן כלים שמותר למלטן הואיל ואפשר שיוציאם היום ולא ישאר לו שם תפיסת יד הרי אלו אוסרין עליו עד שיערבו: **מזן** האנשי החצר ששכחו ולא עירבו אין מוציאם מבתי חצר ולא מחצר לבתים אבל ממלטין הן כלים ששבתו בחצר בכל החצר ובכל הנחשב עם החצר. ואם היתה שם מרפסת או עליה ועירבו אנשי החצר לעצמן ואנשי המרפסת לעצמן. אנשי המרפסת או אנשי העליה ממלטין כלים ששבתו בבתיהן בכל המרפסת ובכל הנחשב עמה או בכל רוחב העליה ובכל הנחשב עמה. ואנשי החצר ממלטין בכל החצר ובכל הנחשב עמה. וכן אם היה יחיד דר בחצר ויחיד דר בעליה ושכחו ולא עירבו. זה ממלט כל העליה והנחשב עמה וזה ממלט בכל החצר והנחשב עמה: **מזן** כיצד הסלע או תל וכיוצא בו שבתוך החצר אם אינן גבוהין עשרה טפחים הרי אלו נחשבין בין * החצר ובין * המרפסת ושניהן אסורין להוציא שם כלים שבבתים. ואם גבוהין עשרה והיה ביניהן ובין המרפסת פחות מארבעה טפחים הרי אלו נחשבין עם המרפסת שהרי הן שוין לה ובני מרפסת מותרין בהם. ואם היו רחוקין מן המרפסת ארבעה טפחים או יתר על כן אף על פי שגבוהין עשרה הרי אלו בכלל החצר והמרפסת לפי ששניהן אפשר להשתמש בהן על ידי זריקה. לפיכך שניהן אסורין להוציא לשם כלי הבתים עד שיערבו. היתה מצבה רחבה ארבעה טפחים לפני המרפסת אין המרפסת אוסרת

יד בעל ההלכה שהשכיר מבתי חצרו לאחרים והניח לו כלים או מיני סחורה בכל בית ובית מהן אינן אוסרין עליו הואיל ויש לו תפיסת יד בכל בית מהן נעשו הכל באורחין אצלו. במה דברים אמורים בשבת שם דבר שאסור למלטו בשבת כגון מבל ועששיות. אבל אם נשאר לו בכל בית מהן כלים שמותר למלטן הואיל ואפשר שיוציאם היום ולא ישאר לו שם תפיסת יד הרי אלו אוסרין עליו עד שיערבו: **מזן** האנשי החצר ששכחו ולא עירבו אין מוציאם מבתי חצר ולא מחצר לבתים אבל ממלטין הן כלים ששבתו בחצר בכל החצר ובכל הנחשב עם החצר. ואם היתה שם מרפסת או עליה ועירבו אנשי החצר לעצמן ואנשי המרפסת לעצמן. אנשי המרפסת או אנשי העליה ממלטין כלים ששבתו בבתיהן בכל המרפסת ובכל הנחשב עמה או בכל רוחב העליה ובכל הנחשב עמה. ואנשי החצר ממלטין בכל החצר ובכל הנחשב עמה. וכן אם היה יחיד דר בחצר ויחיד דר בעליה ושכחו ולא עירבו. זה ממלט כל העליה והנחשב עמה וזה ממלט בכל החצר והנחשב עמה: **מזן** כיצד הסלע או תל וכיוצא בו שבתוך החצר אם אינן גבוהין עשרה טפחים הרי אלו נחשבין בין * החצר ובין * המרפסת ושניהן אסורין להוציא שם כלים שבבתים. ואם גבוהין עשרה והיה ביניהן ובין המרפסת פחות מארבעה טפחים הרי אלו נחשבין עם המרפסת שהרי הן שוין לה ובני מרפסת מותרין בהם. ואם היו רחוקין מן המרפסת ארבעה טפחים או יתר על כן אף על פי שגבוהין עשרה הרי אלו בכלל החצר והמרפסת לפי ששניהן אפשר להשתמש בהן על ידי זריקה. לפיכך שניהן אסורין להוציא לשם כלי הבתים עד שיערבו. היתה מצבה רחבה ארבעה טפחים לפני המרפסת אין המרפסת אוסרת

יד בעל ההלכה שהשכיר מבתי חצרו לאחרים והניח לו כלים או מיני סחורה בכל בית ובית מהן אינן אוסרין עליו הואיל ויש לו תפיסת יד בכל בית מהן נעשו הכל באורחין אצלו. במה דברים אמורים בשבת שם דבר שאסור למלטו בשבת כגון מבל ועששיות. אבל אם נשאר לו בכל בית מהן כלים שמותר למלטן הואיל ואפשר שיוציאם היום ולא ישאר לו שם תפיסת יד הרי אלו אוסרין עליו עד שיערבו: **מזן** האנשי החצר ששכחו ולא עירבו אין מוציאם מבתי חצר ולא מחצר לבתים אבל ממלטין הן כלים ששבתו בחצר בכל החצר ובכל הנחשב עם החצר. ואם היתה שם מרפסת או עליה ועירבו אנשי החצר לעצמן ואנשי המרפסת לעצמן. אנשי המרפסת או אנשי העליה ממלטין כלים ששבתו בבתיהן בכל המרפסת ובכל הנחשב עמה או בכל רוחב העליה ובכל הנחשב עמה. ואנשי החצר ממלטין בכל החצר ובכל הנחשב עמה. וכן אם היה יחיד דר בחצר ויחיד דר בעליה ושכחו ולא עירבו. זה ממלט כל העליה והנחשב עמה וזה ממלט בכל החצר והנחשב עמה: **מזן** כיצד הסלע או תל וכיוצא בו שבתוך החצר אם אינן גבוהין עשרה טפחים הרי אלו נחשבין בין * החצר ובין * המרפסת ושניהן אסורין להוציא שם כלים שבבתים. ואם גבוהין עשרה והיה ביניהן ובין המרפסת פחות מארבעה טפחים הרי אלו נחשבין עם המרפסת שהרי הן שוין לה ובני מרפסת מותרין בהם. ואם היו רחוקין מן המרפסת ארבעה טפחים או יתר על כן אף על פי שגבוהין עשרה הרי אלו בכלל החצר והמרפסת לפי ששניהן אפשר להשתמש בהן על ידי זריקה. לפיכך שניהן אסורין להוציא לשם כלי הבתים עד שיערבו. היתה מצבה רחבה ארבעה טפחים לפני המרפסת אין המרפסת אוסרת

יד בעל ההלכה שהשכיר מבתי חצרו לאחרים והניח לו כלים או מיני סחורה בכל בית ובית מהן אינן אוסרין עליו הואיל ויש לו תפיסת יד בכל בית מהן נעשו הכל באורחין אצלו. במה דברים אמורים בשבת שם דבר שאסור למלטו בשבת כגון מבל ועששיות. אבל אם נשאר לו בכל בית מהן כלים שמותר למלטן הואיל ואפשר שיוציאם היום ולא ישאר לו שם תפיסת יד הרי אלו אוסרין עליו עד שיערבו: **מזן** האנשי החצר ששכחו ולא עירבו אין מוציאם מבתי חצר ולא מחצר לבתים אבל ממלטין הן כלים ששבתו בחצר בכל החצר ובכל הנחשב עם החצר. ואם היתה שם מרפסת או עליה ועירבו אנשי החצר לעצמן ואנשי המרפסת לעצמן. אנשי המרפסת או אנשי העליה ממלטין כלים ש

